

МИСИОНСКИ СТИХОВИ

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2018

Сабота 6 октомври 2018

„Дојдете, зашто веќе сè е готово.“

(Лука 14,17)

Веќе е готова долгата бела маса покрај која ќе седат спасените во новиот Ерусалим како мили гости на Спасителот. Секое седиште веќе е одредено за некој поединец. Ветувањето кое Исус го дал при заминувањето од нашата земја, дека оди на небото за да приготви место за спасените, веќе е исполнето. Исус подготвил станови за сите спасени. Ерусалим, кој не е граден од човечка рака, блеска со славата Божја. Тој не е граден од материјал од кој се градат најскапите згради на нашата земја, туку како што пишува: »Од чисто злато и од скапоцени камења«.

„Веќе сè е готово“ на небото. Само уште не е готово на земјата. Не им е објавено на сите да се подготват. Треба да се повикаат уште многу души кои се скапоцени во очите на Христа и кои Исус сака да ги види на долгата бела трпеза. Нив треба да ви повикаме ние, ние сме тие кои Исус ги испраќа како свои пратеници. Исус нè испраќа со пораката: „Дојдете, зашто веќе сè е готово“. Ова е многу важна вест.

Господ нека ни помогне да ја однесеме со големо одушевување и ревност.

Сабота 13 октомври, 2018

„И сите, како договорени, почнаа да се извинуваат.“

(Лука 14,18)

Ние сме ја послушале Христовата заповест да одиме и да ги каниме другите да бидат гости на „големата вечера на

Јагнетовата свадба“. Ние одиме од куќа до куќа, од едно срце до друго и викаме: „ДОЈДЕТЕ, ЗАШТО ВЕЌЕ СÈ Е ГОТОВО!“

Нашето срце се полни со радост и желба секој одговори на нашиот повик. Но, што ни се случува многу често? – Истото она, како и во параболата на нашиот Господ Исус Христос. Сите имаат оправдување. Тие ни се обраќаат со молбата: „Те молам, извини ме“, и тоа нè прави тажни. Како и оној пратеник во Христовата парабола – да му кажеме на Исуса. Да му го кажеме тоа во молитва.

Во молитвата што му ја упатуваме на нашиот Господ, да му раскажеме колку сме пешачеле за да дојдеме до оние кои сме ги канеле, а тие не одговориле на нашата покана. Да му кажеме колку нè натажиле со своето одбивање да дојдат на неговата голема вечера која Тој во својата љубов ја подготвил како божествен Домаќин.

Да му го отвориме своето срце на Исус и да му кажеме што сè сме искусиле и сме доживеале повикувајќи ги гостите „*големаџа вечера на Јагнетовата свадба*“.

Христос ќе нè охрабри и ќе нè утеши. Тој ќе нè испрати кај оние кои радосно ќе нè примат и ќе се јават на нашата покана. И ние ќе се радуваме кога ќе видиме кој заедно со нас ќе биде гостин во Божјето царство.

И сега нашата молитва нека биде упатена со вера и надеж дека нашиот Господ ќе нè услиши и секогаш ќе ни испраќа помош додека го извршуваме неговото возвишено и свето дело на спасување на нашите ближни.

Сабойа, 20 октомври 2018

**„Излези бргу на раскрсниците и градските улици и доведи ги
ваму бедните, сакатите, слепите и хромите!“**

(Лука 14,21)

Во своето учење – за спасените Исус рекол: „мнозина се повикани, но малкумина се избрани“. Сите нема да сакаат да дојдат во Божјето царство. Господ нема никого со сила да го натера да дојде во неговото царство. Тој ја отвора вратата на своето царство широм, за сите оние кои сакаат да влезат во него.

Но, Господ сака секој да биде повикан и на секого да му ја даде најдобрата прилика, на најдобар начин и во најповолни околности да му пружи можност да избере дали сака или не сака да се спаси. Затоа нас нè испраќа како свои пратеници. Ние сме должни да ги повикаме сите. И оние најугледните во овој свет и оние кои се запоставени и понижени. Ние не треба да ги бираме луѓето. Веста за спасението треба да допре како до големите палати, така и до најобичните колиби и подруми каде што живеат најсиромашните. Ним треба да им кажеме: „Дојдете, зашто веќе сè е готово.“

Сабойа 27 октомври, 2018

„Натерај ги да дојдат, за да се наполни мојот дом.“

(Лука 14,23)

Исус сака неговата куќа да биде полна со гости кои ќе бидат од оваа земја и кои ќе седат покрај долгата бела трпеза во неговото вечно царство. Колку прекрасна и возвишена е таа желба на нашиот Спасител. Дали таа желба може да ја собере во нашето срце? Дали таа нè обзема? Дали размислуваме за неа?

Ако не мислиме за неа, дали тоа значи дека таа не наоѓа место во нашето срце. Нема ништо подобро и нема поголема среќа за нас како тогаш кога целото свое срце го отстапуваме на оваа Христова желба. Таа треба да се претвори во нашето срце и сила која ќе нè покрене да одиме на патишта и меѓу оградите и да повикуваме гости на големата вечера на Јагнетовата свадба.

Господ нека ни помогне и нека ги исполни нашите срца со оваа важна вест.

Саботиа, 3 ноември 2018

„Изнесете вода пред жедните!“

(Исаија 21,14)

Господ има татковско сожалување кон оние кои се жедни. Кога Агара морала да го напушти домот на патријархот Аврам и со својот син во прегратка да тргне по патот за кој не знаела каде ја води; кога навлегла длабоко во пустината и ги потрошила сите резерви на вода кои ги имала, го оставила детето и се оддалечила од него за да не ги гледа неговите маки додека умира. Во таа страшна пустина без живот, почнала да плаче гласно. Плачот на оваа несреќна жена, кој се разлеал по пустината, бил трогателен. Никој од луѓето не можел да го слушне тој плач. Но, имало еден, кој ја разбира секоја мајка и кој сочувствува со жедните. Тоа е оној кој преку Исаија рекол: „Немоќните и бедните бараат вода, а неа ја нема! Јазикот им се осуши од жед. Јас, Господ, ќе ги послушам нив, Јас, Израелевиот Бог, нема да ги оставам.“ Агара била упатена на Изворот, а и сите оние кои се жедни и сакаат да пијат „од водата што Јас ќе му ја дадам нема да ожедни довека, туку водата што ќе му ја дадам, ќе стане во него извор на вода, извирајќи во вечен живот.“

Има многу жедни на кои треба да им однесеме вода и да им укажеме на Изворот, како што тоа го направил ангелот за Агара.

Сабоџа, 10 ноември 2018

„Излезете со леб.“

(Исаија 21,14)

Господ однапред најавил дека ќе дојде „не глад за леб ни жед за вода, туку за слушање на зборовите на Господа“. Сега уште не е тоа време. Секој кој е гладен за Божјата реч може да ја има. Може да ја храни својата душа со нејзините страници. Но, колкумина има такви копнеат да го имаат Светото писмо. Тие слушнале за таа Света книга, но не можат да дојдат до неа.

Исус нè испраќа тебе и мене да излеземе и да ги пресретнеме оние кои трагаат по Божјата реч. Да им го однесеме на луѓето Светото писмо и да им раскажуваме колку прекрасни Божји благослови секој може да најде во неа. Да направиме таа Божја книга да стане мила за секого, да им раскажуваме убави зборови за нејзината голема вредност. Да им кажеме дека таа нејзина вредност ја надминува вредноста и на златото и на секој скапоцен камен. Во неа се наоѓа животот и тоа вечниот.

Сабоџа, 17 ноември 2018

„И кој е во Мене, и Јас во него, тој ќе даде многу плод.“

(Јован 15,5)

Со параболата за неродната смоква, Исус покажал дека не може да ги трпи оние кои дозволуваат да останат неродни во својата црква. Тој сака ние да донесеме голем род. Тој очекува нашите гранки на животот да се свиткаат од тој род. Каков е тој род кој треба да се види на нашите гранки? Тоа се спасените души за Божјето царство. Ние можеме да заработиме многу пари и да ги донесеме во Божјата ризница. Можеме да подариме голем

имот и куќи на Божјото дело. И тоа е добро. Господ ги цени сите тие дарови. Но, најголемиот дар е да ги спасуваме душите од пеколот на гревот. Тие вечно ќе го красат Божјето царство. Тие ќе ја красат и твојата круна.

Затоа – ако Исус е во твоето и во моето царство, ние сигурно ќе бидеме во состојба да спасиме многу души. Господ нека ни помогне во тоа да донесеме богат род - многу спасени души.

Сабоџа, 24 ноември 2018

„Видете ги нивите како побелеле, готови за жетва.“

(Јован 4,35)

Жејивајќа на зрелајќа пченица е голема радост за жејвариие. Вдахновениите зборови ни кажуваат: „Како што се веселат за време на жетва“.

Прекрасно е да се гледа нива полна со зрела пченица. Нејзиното класје свиткано од род и при најмало ветре шушка. Тоа се жолтее како злато и кај жетварите влева восхит и радост. Такви се оние кои тргнуваат со Библијата в раце и одат во Божјата нива да бараат души. Тие се како жетварите со срп полни со одушевување и радост. Тие не се намуртени и невнимателни. Во нивните срца владее радоста на жетварите. Тие се свесни дека нивната работа е работа за вечен живот.

Светот е исто така зрел во своето беззаконие и злоба. Гревот ја наполнил земјата и секој ден има сè повеќе зло и безбожност. Злото не е повеќе скриено од пред нашите очи, туку го гледаме на секој чекор и во секоја средба со луѓето. Што треба да правиме ние, кои сме го победиле злото во себе и кои се трудиме секој ден се повеќе да личиме на Христа, нашиот Спасител?

„Видете ги нивите како побелеле, готови за жетва“, да тргнеме и да ја носиме веста за спасението на сите кои ќе ги сретнеме на нашиот пат!

Саботиа, 1 декември 2018

„Кој врши неправда, нека врши уште неправда; и кој е нечист, нека се онечистува уште; и кој е праведен нека врши уште правда; и кој е свет, нека се осветува уште!“

(Ойкровение 22,17)

Исус, како младоженец на својата невеста – црквата, сака на онаа свадбена свеченост да има многу гости. Тој сака својата радост да ја подели со сите кои копнееле во своите срца да се сретнат со него како Спасител.

Но и невестата треба да сака да има гости на својата свадба. Христовата црква треба да биде исполнета со неодолива желба да им помогне на оние кои се без Исуса да го запознаат и да дознаат за времето на неговото доаѓање. Црквата треба да го извести светот дека времето на свадбената свеченост се приближува и дека не е далеку мигот кога ќе започне одамна очекуваната вечера во Божјето царство.

Затоа, секој вистински Христов следбеник треба за излезе со насмеано лице и да каже: „Дојди!“ Христовата невеста треба да повикува гости на својата свадба. Таа треба да ги изговори зборовите пред своите поканети: **ДОЈДИ НА СВАДБАТА!** Ако така викаме, ќе видиме како гостите се собираат и се подготвуваат за најсвечениот настан во историјата на ова планета.

Саботиа, 8 декември 2018

**„И мнозина Самарјани од тој град поверуваа во Него
поради зборовите на жената која сведочеше:
‘Ми кажа сè што сум направила.’“
(Јован 4,39)**

По разговорот со Исуса на Јакововиот бунар, самарјанката ѝ остана своите сагови на бунарот и брзо отишла во градоот за да им каже на луѓето кога среќнала.

Нејзината вест била: „Дојдете, видете Го човекот Кој ми кажа сè што сум направила.“ Оваа вест самарјанката толку силно ја пренела што целиот град излегол да го види Исуса. Каде лежела тајната на успехот на Самарјанката?

Тајната сигурно била во начинот со кој таа се послужила. Никој не можел да се посомнева во нејзините зборови што им ги упатувала на своите сограѓани кога ги повикала „ДОЈДЕТЕ!“ да го видите човекот кој ми кажа сè, да не е Тој Месија, со восхит зборувала оваа жена. Луѓето не можеле да му одолеат на таквиот повик. Морале да ја остават сета својата работа и да појдат да се сретнат со Месија.

Такво ќе биде искуството на оние кои и денес ги повикуваат луѓето да дојдат и да ги слушаат Христовите зборови. Таквите ќе тргнат во пресрет на Исуса. Тие ќе одлучат да се подготват за второто Христово доаѓање и да тргнат на патот кон Божјето царство.

Да појдеме и ние и да ги повикаме нашите ближни да го запознаат Спасителот на светот и да ги спасат своите души од пропаста што ќе го снајде овој грешен свет.

Нека ни помогне Господ во оваа работа за да направиме сè што можеме за спасението на сите оние на кои им ја носиме веста за спасението.

Саботиа 15 декември 2018

„Натерај ги да дојдат, за да се наполни мојот дом.“

(Лука 14,23)

Кога пратеникот од Исусовата парабола за големата вечера и за гостите на неа, му рекол на господарот да ги повика луѓето и од патиштата и од крстосниците и дека сè уште има место, господарот му рекол да оди и меѓу оградите и да ги натера да дојдат за да се наполни куката. Како требало да ги натера? Духот на пророштвото одговара на тоа прашање: „Христос кај своите весници ќе ја всади истата онаа копнежлива љубов што ја покажува Тој барајќи ги загубените. Не смееме само да велиме: ‘Дојди!’ Има такви кои ќе го чујат повикот, но нивните уши се премногу слаби да го препознаат неговото значење. Нивните очи се премногу заслепени за да можат да видат какво било добро во она што им е понудено. Мнозина ја сфаќаат својата голема изопаченост и велат: Не сум достоин да ми се помогне. Оставете ме на мира! Меѓутоа, Божјите слуги не смеат да се повлечат. Со нежна љубов, со полно сожалување, пристапете им на обесхрабрените и беспомошните души. Вдахнете ги со својата храброст, со својата надеж, со својата сила! Со својата љубезност натерајте ги да дојдат!“ (Христовите параболи, стр. 219 ориг.).

Само со нашето сесрдно залагање околу една душа може да се постигне успех во обратувањето на една душа. Господ ќе го благослови нашиот искрен труд и залагање и ќе ни даде успех во оваа работа.

Саботиа, 22 декември 2018

„Го разбираш ли тоа, што го читаш?“

(Дела 8,30)

Филип добил налог од Господа да тргне на пат кој води кон Југ. И тој веднаш тргнал на овој мошне напорен пат. Филип морал да побрза за да стигне до човекот од Етиопија. Кога Филип се приближил до колата, слушнал како некој гласно го чита Светото писмо. „Го разбираш ли тоа што го читаш?“ – го прашал Филип овој човек. Филип добро знаел дека обратувањето на секоја душа зависи од разбирањето на Светото писмо. Духот Божји го водел овој разговор и Филип бил повикан да седне во колата. Тој добро ја искористил оваа пригода и на Етиопјанинот му го објаснил Светото писмо на начин кој му го открил Спасителот, Месија. Како резултат на ова, човекот му поставил едно прашање на Филипа: „Што ми пречи да се крстам?“

Етиопјанецот се крстил и го продолжил патот за Етиопија каде станал Божје орудие за целата негова татковина.

И денес Бог сака да им пријдеме на луѓето и да работиме на нивното спасение. Да ги бараме оние кои го имаат Светото писмо и да ги прашуваме дали го разбираат „тоа што го читаат?“ И тогаш да им пристапиме на овие луѓе, како што му пристапил Филип на Етиопјанецот. Да им помогнеме во својата Библија да го најдат Спасителот Исус Христос. Да им ја однесеме на сите кои ја бараат Божјата реч – Светото писмо и да им помогнеме при читањето, за да го разберат она што го читаат и тоа да го прифатат како спасоносна вистина!

Саботиа, 29 декември 2018

„Така Словото што излегува од Мојата уста не се враќа при Мене без плод, туку го прави она што го сакав и ќе го изврши она заради кое го испратив.“

(Исаија 55,11)

Бог бара од своите следбеници да му ја пренесат на народот негова Реч, Словото, на таков начин на кој народот ќе може најдобро да го разбере. Ние треба да се трудиме да им помогнеме на луѓето да дојдат до Божјата реч. Има краишта кои се недостапни, а токму таму живеат души кои ја сакаат Божјата реч и копнеат по неа.

Тие би биле среќни кога би можеле да ја имаат. Кој ќе дојде до нив и ќе им ја пренесе? Кога во времето на Исаја Господ прашал: „Кого да испратам? И кој ќе ја однесе нашата порака?“ Исаја брзо се јавил и рекол: „ЕВЕ МЕ, ИСПРАТИ МЕ МЕНЕ“.

Така и денес Господ ги гледа бројните планински предели во кои живаат многу мажи и жени. Тој ги гледа бројните сиромашни и непристапни предели каде што сè уште не стапнала ногата на Христовите верници. И Господ прашува: кој ќе појде таму?

Ајде доброволно да се пријавиме да одиме да го посееме семето на животот. Ние треба само да сееме. Бидејќи имаме ветување дека Господ ќе се погрижи тоа да падне на вистинското место. Тој ќе се погрижи ниту еден збор да не се врати празен додека среќно не ја заврши својата задача.

**ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
4/2018**

Мисионски стихови

Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка
црква, црква на адвентистите
на седмиот ден

Превод и подготовка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

Адреса:

Ул Влае 42
1000 СКОПЈЕ

Тел/факс:

+389 2 20 48 038

E-mail:

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА